

Erfering maatte tillægge dem, og da dette aldeles beroer paa det enkelte Sygdomstilfældes Befaffenhed in concreto, eller paa, hvorvidt Sygdommen selv er meer eller mindre fremherkende fremfor enhver anden af de hertillands gangse Sygdomme, kan det ikke være den borgerlige Lovgivnings Opgave in abstracto at gennemføre deres Overholdelse og Sagttagelse.

Jeg sigter her nærmest til Loven om Vaccinationen, og der var en Tid, da denne Foranstaltning af Lægerne anfaaes faa almeennyttig, at Regjeringen fandt Anledning til at paabyde den ved Lov. Men i de senere Tider er man afvegen noget fra Meningen om dens paatrængende Nødvendighed, og Erferingen har derhos stadfæstet med mangfoldige Exempler, at Vaccinationen ikke faa ganske forebygger Koppesygdommen, saa at Regjeringen endvidere har troet det rigtigst at indføre dens gjentagne Fornyeelse (Revaccination) som legal Foranstaltning, — og at paa den anden Side Paastanden om at Vaccinationens Undladelse gjør tilbøielig til, eller udsætter for Koppesygdommen, er usikker, og den tidligere ved Lov foreskrevne quarantainemæssige Behandling af Koppesygdommen er derfor ogsaa atter ophævet som ikke længere nødvendig (Plac. 1ste Mai 1835). Derimod har man ofte hørt den Paastand fremkomme, at Vaccinationens Indførelse har givet Anledning til Udbredelsen af, og aabnet Vej for adskillige andre tidligere saagodtform ukjendte Sygdomme, til hvis Fremtræden der intet Spor findes hos de Individer, der aldeles ikke ere blevne Vaccineret underkastede. Hvorledes dette nu og forholder sig, tør det nok ansees for afgjort, at de medicinale Autoriteter ingenlunde for Tiden ere faa enige i at hylde den engang almindeligt antagne Overbeviisning om eller Tro paa Vaccinationsystemets overveiende Fortrinlighed. Det kommer her i Betragtning, hvad ovenfor er antydet om den paa Tid, Sted og andre tilfældige Omstændigheder beroende Forskiel i Sygdommens Oprindelse, Væsen og Betingelser, saavel som i Forebyggelses- og Helbredelsesmidlerne dertil. Det er herved

en vigtig Betragtning, at Statens Borgere, hvor Foranstaltningen ikke af de Lægefyndige kan i det concrete Tilfælde erkjendes ubetinget nødvendig eller gavnlig, lettes for et Baand, der i sig selv virker hemmende og generende — en Betragtning, der maa gjøre sig gjældende i Almindelighed ligesaameget, som den Betragtning, ifølge hvilken den høitærede Finantminister af Hensyn til Handel og Skibsfart i Særdeleshed har fundet sig foranlediget til at forelægge Thinget et Udkast til Lov angaaende Ophævelsen af Quarantaineforanstaltninger imod den gule Feber og den asiatiske Cholera. Det maa være en fri Sag for Enhver at søge at bevare sin egen og Sines Sundhed og Velvære ved enhver dertil sigtende og hensigtsmæssig Forholdsregel, eller i Sygdomstilfælde at skaffe sig lægefyndig Veiledning og Hjælp og at benytte ethvert gavnligt Middel til at blive Sygdommen qvit; og det kan i det Høieste alene paaligge Regjeringen for det mulige Tilfælde, at Koppespidemien nogenstunde i Fremtiden skulde atter tiltage og grassere i en foruroligende Grad, foreløbigt at træffe enhver hensigtsmæssig og for Diebliffets Lary som extraordinair fornøden Foranstaltning til dens Forebyggelse og Standsning. Regjeringen har ogsaa allerede i Aaret 1835 erkjendt, at det hellere burde overlades til Underfaatterne selv, hvorvidt de ville benytte Vaccinationen til at sikke sig selv og dem, der ere dem betroede, eller ikke.

Alligevel bestaaer det dog endnu ifølge den gjældende Lovgivning som en borgerlig Pligt, man ikke kan undlade, efter som Ingen uden beviisliggen at være vaccineret eller have havt de naturlige Kopper, kan blive optaget i noget Underviisningsinstitut eller Skole, eller antaget som Læredreng ved Laugene, eller admittet til Confirmation eller Afgtevielse osv. Det er med Hensyn til denne Pligt, der griber forstyrrende ind i Borgernes naturlige Frihed, saavel som til Følgerne af at undlade samme, at jeg herved tillader mig at fremkomme med et til Ophævelsen heraf sigtende Forslag.